

[Halvdan Hendriksen.]

ligheden er den Klasse inden for Befolkningen, det gaar haardst ud over. Den dygtige, sparsommelige og stræbsomme Mellemstand, som er Rygraden inden for vort Samfund, kan vi ikke være tjent med at faa udmarvet.

For mig staar det som givet, at den nærmeste Fremtid vil bringe en Vareknaphed og en Pengerigelighed som maaske aldrig før. Vi bliver fattige, naar vi kun har Penge, hvis Værdi vil være højest problematisk, saafremt der ikke er noget at bruge dem til. Men vi maa se denne Situation i Øjnene og søge at hjælpe hverandre saa godt, vi kan. Alle Muligheder for at skabe ny Beskæftigelse maa prøves, vi maa søge at blive selvforsynende i saa høj Grad som muligt. Det vil sikkert være muligt paa en Række Omraader at faa optaget nye Produktioner af Erstatningsvarer, der under Forhold som de nuværende kan anvendes af Befolkningen, og som tilmed har den Fordel at skabe Arbejde. Det bliver Erhvervenes Sag at faa en saadan Produktion sat i Gang, men Forudsætningen maa være den, at man fra Regeringens Side viser disse nye Produktioner Forstaaelse og yder sin Støtte under saadanne Former, at Arbejdet kan komme i Gang.

Jeg kan forsikre den højtærede Statsminister, at Det konservative Folkeparti er rede til at medvirke til Gennemførelse af alle Foranstaltninger, der er nødvendige for at føre Landet igennem de Vanskeligheder, som taarner sig op forude. Vi vil derfor ogsaa medvirke til Gennemførelse af de 9 Lovforslag, som er under Debat her i Dag. Vi er rede til at bære de Byrder, det er nødvendigt at bære, men vi maa kræve, at Byrderne fordeles retfærdigt og rimeligt, og vi maa tillige kræve af dem, der staar i Spidsen for Landet, at der føres en virkelig dansk Samfundspolitik. Vi vil medvirke til dette Arbejde uden Fordomme og uden at anlægge partipolitiske Synspunkter, og vi haaber, at andre vil gøre det samme.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Veistrup: Der er sikkert ingen i denne Sal og heller ikke ude omkring i Landet, som kan være blind for de Vanskeligheder, der har taarner sig op i det danske Samfund, siden disse Krigsforhold er indtraadt. Det erkendes overalt, og den ene Gang efter den anden hører man det Spørgsmaal ude omkring i Landet: Hvad vil Regeringen gøre under disse Forhold? Svaret ligger her i Form af den Række Lovforslag, som

Regeringen har fremsat. Et Led i Bestræbelserne for at overvinde disse økonomiske Vanskeligheder er ogsaa det foreliggende Lovforslag. Ængstelsen for Pristalsreguleringens videre Udvikling er blevet almindelig, idet man er klar over, at Konsekvensen vilde blive det, man mest af alt frygter, Inflation. Jeg skal i øvrigt ikke knytte flere Bemærkninger hverken til dette Lovforslag eller til de efterfølgende; jeg har Følelsen af, at det gamle Ord: Tale er Søl, men Tavshed er Guld, i høj Grad passer i Øjeblikket, og jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling og til Vedtagelse her i Tinget.

J. S. Fogot: Nærværende Lovforslag og de Forslag, som vi derefter skal behandle, giver alle Udtryk for den Erkendelse, at den Udvikling, som de fire Partier i Hovedsagen har været enige om siden 1924, var drevet for vidt. Man har med Flid tilrettelagt det saaledes, først gennem Krone-løvene i 1924 og 1925, dernæst gennem Valutacentralsystemet siden 1931 og endelig gennem den siden da gennemførte Plan-økonomi, at Bypristal og Landbrugspristal stadig er revet mere og mere fra hinanden.

Det er ofte nok erkendt, at det Leveniveau, som man i Byerne havde indrettet sig paa, ikke stod i Forhold til det Gennemsnitsleveniveau, som hele vort Lands Økonomi betingede. Da derfor Bybefolkningens Leveniveau gennem Lovgivningen var fastlagt saaledes, at det laa langt over middel, maatte Følgen blive, at en anden Del af Befolkningen maatte leve under saa meget større Afsavn.

Som sagt, denne Hovedretningslinje har de fire Partier været enige om, og det kunde derfor ikke overraske os andre, da man gav det officielt Udtryk ved at danne den fælles Regering. At man saa gjorde det ved at udvide Ministrenes Antal og dermed gik den modsatte Vej af, hvad Tidens Løsen utvivlsomt maa være, er en Sag for sig. Men nu er Enigheden altsaa saa aabenbar, at enhver kan se, hvad Konservative og Venstre har ment med Ordet „Opposition“.

Medens de fire Partier saaledes har staaet sammen om denne Udvikling under Mottoet: Lad Landbruget betale! — er der bag Kulisserne foregaaet det, at Fagforeningerne mere og mere har tiltvunget sig Magten over de politiske Enkeltheder. Det er endt med, at den Bold, som Statsministeren i sin Tid var med til at sætte i Gang, ganske har taget Magten fra ham og de faa i hans Stab, der ganske utvivlsomt har kunnet se, at det maatte ende galt. Det, der fik